

որ շրջէր ընդ նոսա, կոյս եւ հաւատովոր ա-
նուանելով զինքն, մինչ չար համբաւս այս
եհաս աղանջս Փափին, զոր հրամայեաց նոյն
80 աւուրն ելանել Հոռմայ. եւ էր ծաղկազար-
դին շարաթն: Գրեցին թուղթ հոգեւոր տի-
րոջն Մելքիսեթին. զի նարմէ¹ էր առաքեալ.
եւ երկու զէրպաս շուռջառ իւր սարօք եւ
թագ մի. այլ եւ փոքր խաչ մի ոսկի եւ մէջն
85 մասն ի խաչափայտից եւ ԲՃ մարչիլ երեւօք
խարճի: Չոր (Չաքարիա) մեծ վառք եւ պա-
ղեւք առնելոց էր Փափէն եւ կարտնալաց, եւ
զատիկն տեսնելոց էր. ամենայնէ զրկեցաւ եւ
մերժեցաւ: Քանզի ամենայն ոք վասն զատ-
90 կին զան ի Հոռմ. զի զատկին լինին շէնլիքնի
եւ ամենայն ոսկերք եւ նշխարք սրբոց եւ
անօրինականք Քրիստոսի ցուցանի եւ տե-
սանի. նա զատկի մերձ գոլով ել անտի եւ
զնայ²:

90 գատնին:

¹ Այսինքն՝ ի նմանէ:

² Չաքարիա վանեցի, որ Մելքիսեղեկ կաթողի-
կոսէն պատուիրակ զրկուած էր Պողոս Ե. Քահանայա-
պետին, Հոռմէն մեկնեցաւ 1612 Մարտ 27ին (Մաղկա-
զարդ): Հասնելով Կ. Պոլիս ընտրուեցաւ պատրիարք,
հետացնելով ամռան Գրիգոր Կեսարացին: Պողոս Ե.
Քահանայապետ 20 Հոկտեմբեր 1613 թուակիր նամա-
կին մէջ կը գրէր առ Չաքարիա. «Իսկ ինչ որ կը գրես
թէ հոգ տարած ես զրկելու առ յարգելի եղբայրն մեր
Մելքիսեղեկ՝ Մեծաց Հայոց կաթողիկոսը, մեր նամակն
զոր մեր ձեռքէն առած էիր, եւ ասոր համար ձեր ագ-
գէն երկու եպիսկոպոս նամարայ դրած ես մեր ընմանե-
րով, այս ամէնը կորի հաճելի եղաւ մեզ»։ Համա-
Կաթողիկէ Արձագանգ, 1913, էջ 507—508:
Այսպէս նաեւ առ Դեսպանն Գաղղիոյ թղթին մէջ կը